

Publicerad 2010-06-26 01:34 av Asgeirr Immanuel

En bekännelse för den stora kärleken - i det sena skedet; när allt var för sent

tårarna vill fram nu
men jag klämmer bort dem
mellan pekfinger och tumme

jag vet att jag hade
gjort det dig så mycket mer rättvisa
jag hade sett dig

hade sett sett allt du ska
komma att bli
det du har
det du bär

min avundsjuka
min svartsjuka
min längtan
min saknad

det min granne sagt mig
att hon tror att
vi skulle bli ett igen
om bara ett litet tag

och min bror
det han sa en kväll under
en sen höst när
kylan inte kändes så
hård bara för att det var
han som stod där
just då

det han sa
att vi passade ihop
att han kände det
och han verkade så ärlig
så innerlig
och så naiv

att han bara visste det
och att jag aldrig riktigt förstått
att han tyckte så
och tänkte så
och var övertygad om det

det han sa om att du inte
ville att han skulle säga till
mig att du träffade han då
som om att du innerst inne ville
ha mig, egentligen
som om att du väntade på mig
samtidigt som jag bara stod
varje natt och bara tvekade
i frågan om jag skulle söka
efter dig igen

men så en dag så hände det
jag fann dig igen
och jag kan inte se det som
något annat sätt än att
du också fann ditt mål

för inget annat kunde ha
känts så rätt
för så som du höll om mig
kan inte förklaras med något
annat än att du saknat mig

och så som jag hade saknat dig
mitt bland all vrede jag
försökt täcka över allt du var

allt bara brast, dessa dammar
av förnekelse

inget annat var något än du

jag kan dö för det som hände sen
hur jag lät mig själv ta livet av allt
det som vi väntat på

dödat det med allt det som varit
mina brister förr
det kommer aldrig bli mig förlåtet
men vad spelar det för roll
när det är jag själv som lider varje dag

det enda jag kan trösta mig med
är att du önskar att det du bär på
det du ska frambringa
hellre skulle ha varit med mig

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Asgeirr Immanuel med Poeter.se id #27277 innehar upphovsrätten